

ಸಂಯಮ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬಹಳ ದಿನಗಳ ನಂತರ ದಂಪತಿಗಳು ಒಂದಾದರು. ಮನದ ಕಹಿಯನ್ನು ಈ ಮಿಲನ ಮರೆಸಿತ್ತು. ಪತಿಯ ಎದೆಗೊರಗಿ ಕುಳಿತ ನಿವೇದಿತಾ, 'ಪ್ರದೀಪ್, ನೀವು ಈಗ ನನ್ನ ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ... ನಿಮ್ಮ ನಾನು ಬೇಡವಾಗಿದ್ದೀನಿ...' ಎಂದು ಹುಸಿ ಮುನಿದಳು.

'ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟಾ ನಿವೀ...? ನೀನು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ನನ್ನ ಈ ಜೀವನ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಆದ್ಯತೆಗಳು ನಿಧಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ...? ಹಾಗಾಗಿ ನಿನಗೆ ಹಾಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವಾಗ, ನಿನಗೇಕೆ ಹಾಗನ್ನಿಸಬೇಕು?'

'ಗೊತ್ತಿದೆ... ಯಾಕೋ.. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅನ್ನುವ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ಅಷ್ಟೇ' ಎಂದಳು.

'ಹುಚ್ಚು ನಿನಗೆ... ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬದುಕಬಹುದೇ? ನೀನು, ಈ ನಿಧಿ ನನ್ನ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳು. ನನ್ನ ಜೀವ ನೀವು' ಅವನು ಭಾವುಕನಾಗಿ ನುಡಿದಾಗ ನಿವೇದಿತಾಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಅದೇ ಉತ್ತರ ಬಯಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮನದ ತುಮುಲ ಈಗ ಪ್ರದೀಪ ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವಳಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬುವಂತೆ, ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅವಳ ದುರ್ಬಲ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ತುಂಬುವ ಯತ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದ. ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿದೆ? ಈ ಅಭದ್ರತೆಯ ಭಾವನೆಯೇಕೆ? ಟೀಪಾಯಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಅವನ ಮೊಬೈಲ್ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ನಿವೇದಿತಾ ಅದನ್ನೆತ್ತಿ ಅದರ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದಳು. ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಅಂಕಿತಾಳ ಕರೆ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳ ಮುಖಭಾವ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಬದಲಾಯಿತು.

'ತಗೊಳ್ಳಿ, ನನ್ನ ಸವತಿಯ ಫೋನ್' ಎಂದು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕುದಿಯುತ್ತ ಅವನತ್ತ ರಭಸದಿಂದ ಮೊಬೈಲ್‌ನ್ನು ತಳ್ಳಿದಳು.

ಅಧ್ಯಾಯ-4

ನಿವೇದಿತಾಳ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಪ್ರದೀಪ ಅವಾಕ್ಯಾದ. 'ನಿವೀ ಇದೇನು ಹೀಗೆ ವರ್ತಿಸ್ತಿದೀಯಾ? ಅವಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತು ತಾನೇ? ಇದೇನು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ, ನಿನಗೆ ಇದು ಶೋಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದ ಹರಿತವಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

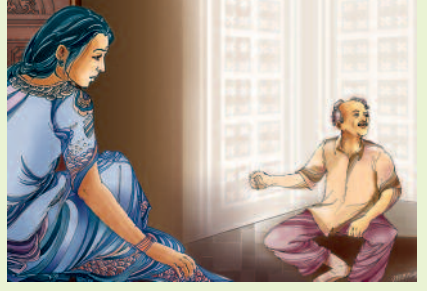
'ನನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಾಗ ಹಾಕಿ ಸಾಹೇಬರು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೋ...' ಎಂದಳು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ಷಣಗಳ ಮುಂಚೆ ತ್ರೀತಿಯ ಹೊಳೆ ಹರಿಸಿದ್ದ ಪತ್ರಿಕೆ ಇವಳೆ ಎಂದು ಅನುಮಾನ ಪಡುವಂತಾಯಿತು.

'ನಿವೀ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನನ್ನ ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮನೆಮನೆಗೂ ತರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಚೇರಿಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳು, ಅದರ ತಲೆ ನೋವು ನಿನಗೆ ಕಾಡಬಾರದು ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ. ಸುಮ್ಮನೇ ಇಲ್ಲಸಲ್ಲದ್ದು ಯೋಚಿಸಿ ಯಾಕೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ?'

'ನನಗೆ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಸರಿ ಇಲ್ಲವೇ? ಈಗ

ಕಳೆದ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ತವರಿಗೆ ಬಂದ ನಿವೇದಿತಾ ಅಷ್ಟ-ಅಮ್ಮನ ಪಾಲಿಗೆ ಒಗಟಿನಂತೆ ಕಾಣಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಕೂಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದಲೇ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಗಳು, ಉಳಿದಂತೆ ಮೊದಲಿನಂತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಕೇಶವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ದಿವಾಕರರೊಂದಿಗೆ ನಿವೇದಿತಾ ಒರಟಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕಣ್ಣುಯಾಗಿ ಪ್ರದೀಪ ತಾನೇ ಕರೆಮಾಡಿದಾಗ ಕೇಶವ-ವೀಣಾ ದಂಪತಿಗೆ ಹೋದ ಜೀವ ಮರಳಿದಂತಾಯಿತು. ಈ ನಡುವೆ ನಿವೇದಿತಾ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ವೀಣಾರ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಮಗ ಅರವಿಂದ ಕುಟುಂಬ ಸಮೇತ ಬರುವುದಾಗಿ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ಬರುವವರೆಗೂ ಇರುವಂತೆ ನಿವೇದಿತಾಳನ್ನು ವೀಣಾ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅರವಿಂದರ ಮಗಳು ಕೃತ್ರಿಕಾ ವಿಧೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದು, ಬಹಳ ದಿನಗಳ ನಂತರ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ, ನಿವೇದಿತಾ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಲು ಕಾತರದಿಂದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಅತಿಥಿಗಳ ಆಗಮನ ನಿವೇದಿತಾಳಿಗೆ ಸಂತಸವನ್ನೇನೂ ತರಲಿಲ್ಲ.

ನಿಮಗೆ ಏನೇನೋ ಅನ್ನಿಸಲು ಶುರುವಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಏನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ'.

ಪ್ರದೀಪ ಗರ ಬಡಿದವನಂತೆ ನಿಂತ. ನಿವೇದಿತಾ ಎಂದೂ ಹೀಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಅವಳ ವರ್ತನೆ ಅತಿರೇಕವೆನಿಸಿತು. ಈಗ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು, ಕೃತ್ರಿಕಾ ಹೇಳಿದ ನಿವಿಯ ನಡವಳಿಕೆಗಳು, ತಾನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ಸತ್ಯ... ಇದೆಲ್ಲವೂ ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಒಂದು ವಿಷಯವಂತೂ ಸ್ಪಷ್ಟ. ನಿವೇದಿತಾ ಮಾನಸಿಕ ಕ್ಷೋಭೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಒಳಗೊಂದು ಕೋಲಾಹಲವಿದ್ದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಒಂದು ದಡ ಸೇರಿಸಬೇಕಿದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅದು ತನ್ನ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಆಪೋಷಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈಗ ಕನಿಷ್ಠ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತನ್ನ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಹದ್ದುಮೀರಿ ಹೋಗುವ ಮುಂಚೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಹೇಗೆ?

ಅವನು ದುಡುಕಿ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಅವಳು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಥಿತಿಗಳೆರಡೂ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ತಾಳ್ಮೆ ತಂದುಕೊಂಡ. ಬಂದ ಕರೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದೇ ಅವಳ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತ. ಮುಖ ಮುದ್ರೆ ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದರೂ ಒಳಗೆ ಅಗ್ನಿಪರ್ವತವೇ ಇತ್ತು. ಈ ಕಗ್ಗಂಟನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ತಾನು ಬಯಸಿ ಕೈ ಹಿಡಿದ ನಿವೇದಿತಾ ಈಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ? ಅವಳಿಗೆ ಮಗುವನ್ನು ಹೆರುವುದು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಅಥವಾ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವೆಂದು ಅಸಹನೆಯೇ? ತನಗೇಕೋ ಹಾಗನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಧಿಯನ್ನು ಅವಳು ತನ್ನ ಜೀವಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಗುವಿಗೆ ಆಕರ್ಷಕ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಪಟ ತೆಗೆದು ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಗುವಿನ ಆರೈಕೆ ಬಗ್ಗೆ ಗೂಗಲ್ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಜತನ ವಹಿಸುವ

ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿಧಿಯೇ ಅವಳ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿತ್ತು. ತಾನೇ ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಭೇಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

'ಏನು ಅಮ್ಮಣ್ಣೇ...? ನಿಧಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಅಪ್ಪ ನೆನಪಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?'

ಮಮತೆ ತುಂಬಿದ ಕಂಗಳಿಂದ ಅವಳು ನಗು ಸೂಸುತ್ತಿದ್ದಳಷ್ಟೇ.

ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತಾವಾರೂ ಪರಿಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಇದು ತಮ್ಮ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ನಿಗೂಢ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಅಲ್ಲಿರುವ ಸಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕೈ ಮೀರಿದ್ದು. ಅದನ್ನು ಸರಿ ಪಡಿಸುವವರ ಬಳಿಯೇ ತಾನು ಹೋಗಬೇಕು.

ಪ್ರದೀಪ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡ. ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವಾಗಲೇ ನಿವೇದಿತಾ ಮಗುವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದಳು.

'ಹೋಗೋಣಾ?' ಪ್ರದೀಪನಿಗೆ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಂತೆ ಮಾತು ಬಾರದಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿರಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಕಚೇರಿಯ ಒತ್ತಡಗಳೇ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಇವಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣಾವಲಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿವಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅವಳ ಹೆತ್ತವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸಲು ತಿಳಿಸಿದ್ದ. ಇನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಿ ಅವಳನ್ನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಹಿಂದಿನ ಘಟನೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಆದರೆ ಏನು ಗತಿ? ಆ ಘಟನೆ ಮತ್ತೆ ನೆನದೇ ಅವನ ಮೈ ನಡುಗಿತು. ಮನಸ್ಸು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿತು.

ಅವನು ಧಟ್ಟನೆ, 'ನೀನು ಈಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ಬೇಡ ನಿವೀ... ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಇಲ್ಲೇ ಇರು' ಎಂದ ಮೃದುವಾಗಿ.

ಅವಳ ಮುಖ ಭಾವ ಗಡುಸಾಯಿತು,